

for saa vidt angaar den første Aarsægt, var frit stillet. Og nu er der i 1921 sket en Ændring. Men Forholdet er indtil været det, at Nybygninger har været tilladte i visse Forrettigheder fremfor de ældre, og disse Forrettigheder har man givet dem i den bestemte Hensigt at fremme Byggeriet. Ved dette Forslag giver man Ejerne af de gamle Ejendomme, for saa vidt de har ejet disse før 9. Juni 1916, en bedre Stilling, en Slags Forret, ikke blot i Forhold til dem, der har handlet med Ejendomme, men ogsaa i Forhold til dem, der har opført nye Ejendomme, og som man dog efter alles Mening skulde begunstige noget mere, naar man vil friste dem til at fortsætte Byggeriet eller friste andre til at bygge.

Jeg kan derfor ikke anbefale det af det ærede Medlem stillede Ændringsforslag, navnlig ikke i den Form, det har faaet, men maa anbefale at stemme imod det, hvorimod jeg, som jeg begyndte med at sige, anbefaler at stemme for de af Indenrigsministeren stillede Ændringsforslag.

Trier: Den højtærede Minister havde Ret i, at der, saaledes som Ændringsforslaget første Gang forelaa trykt, ved en Uagtsomhed var indløbet en Fejl, som krævede Rettelse. Det undrer mig blot, at den højtærede Minister ikke har set denne Rettelse før nu, for den har foreligget i 4—5 Dage; jeg tror, det var Dagen efter, at den fejlagtige Form var udgaaet, at den rigtige Form kom.

Med Hensyn til Sagens Realitet forekommer det mig, at der er et og andet at sige. Den højtærede Minister hævder, at der her ikke er Tale om Støtte fra det offentliges Side til dem, der vil spekulere i Ejendomme. Jo, det forekommer mig, der er Tale herom; i det Øjeblik man taler om Forretningslokaler og saa skelner mellem de Forretningslokaler, der har Butik, og dem, som ingen har, og siger, at de, der har Butik, skal have en Fortrinsret fremfor de andre, saa har man jo dog trukket en Grænse, hvorved man stiller Lejerne ugunstigere, og det vil sige Ejerne gunstigere, for saa vidt som der ikke er Tale om Forretningslokaler med Butik. Det er at give dem en Støtte fra Statens Side, naar man gennem Loven fastslaar, at de har et Privilegium fremfor deres Kolleger, hvis Forretning er indrettet paa en lidt anden Maade. Det er dette, jeg kalder Støtte fra Statens Side, og jeg skulde næsten tro, at den højtærede Indenrigsminister har haft en lignende Opfattelse i denne Sag; siden det Forslag, der her foreligger fra Folketingets Side, jo ikke er Mini-

sterens Forslag; Ministeren har jo ikke oprindeligt trukket den Grænse mellem butiksforsynede og butiksfrie Forretninger, han har netop stillet et Forslag, der skulde omfatte alle Forretningslokaler, altsaa et Forslag, som i sin Tankegang er akkurat det samme som det, jeg her har stillet; saa fra den Side set forekommer det mig ikke, at der kan gøres nogen Indvending imod Forslaget.

Naar der spørges, om der er nogen Grund til at trække en Grænse med Aaret 1916, ja, saa har jeg jo nævnt en Grund, som ikke forekommer mig uden Betydning, den nemlig, at der her er Tale om en Række særlige Spekulationsaar, i hvilke man købte Bygninger netop for at kunne skrue Lejen op og faa saa meget som muligt ud af dem; og naar Forslaget omfatter senere Aar, i hvilke der maaske i mindre Grad er blevet drevet Spekulation, skønt en saadan naturligvis ikke har været udelukket, forekommer det mig heller ikke unaturligt, at man siger, at de Ejere, der lige har købt deres Ejendomme, ikke skal stilles gunstigere end andre, som er en vis Kontrol underkastet. Naar det fra en Side er blevet sagt, at der jo er sikret de nye Ejere af Bygninger, der nu bliver opført, en Frihed, som vilde blive fornægtet herigennem, er det ikke rigtigt. Den Frihed, som er sikret de Ejere, der bygger nye Bygninger, er, at de selv frit fastsætter, hvad Leje de vil have af deres Bygninger til at begynde med, men det er ikke det, der er Tale om i dette Ændringsforslag, her er der Tale om Forhøjelse af den tidligere fastsatte Leje; og det forekommer mig ikke, at der er nogen som helst Anledning til at stille disse Ejere gunstigere end andre Ejere.

Jeg var heller ikke sikker paa, om den højtærede Ministers Ord var Udtryk for en Indvending mod Sagens Realitet. Jeg fik egentlig nærmest Indtryk af, at han mente, at Ændringsforslaget ikke var saa heldigt affattet, at man rigtig kunde bruge det, men at han i og for sig, hvis Affattelsen var tilfredsstillende, maaske nok vilde kunne gaa med til en Ordning i den angivne Retning. Det vilde i alt Fald ikke være overraskende for mig, hvis det var Tilfældet, for jeg synes, at det i Virkeligheden i Hovedsagen var at vende tilbage til det, Ministeren oprindeligt foreslog. Men hvis det er rigtigt, at det væsentligt er det formelle, der hindrer Ministeren i at give Forslaget sin Tilslutning, kunde jeg tænke mig Muligheden af, at vi vedtog Ændringsforslaget, som det nu er stillet, og at vi saa bad den højtærede Minister, for saa vidt han mente, at der